

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Szegeden, 2011. május 12. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott **ÉS TÁRSAI** ellen indított büntető ügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** mint másodfokú bíróság **2010. november 8.** napján kihirdetett **2.Bf.6/2009/9.** számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a .**

I N D O K O L Á S :

A Kalocsai Városi Bíróság 2008. november 11. napján kihirdetett 3.B.368/2007/30. számú ítéletével a VI. r. vádlottat a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő felbujtóként elkövetett csalás büntette miatt 1 év 2 hónap börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 8.B.1307/2004/7. számú ítéletével kiszabott, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett 2 év börtönbüntetés végrehajtását. A magánfelek által előterjesztett polgári jogi igények érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete szerint (tényállás II. pontja) 2005 novemberében a VI. r. vádlott és fk. (1. sz. név) rábeszélte V. r. elítéltet, hogy saját nevében, de a VI. r. vádlott részére tehergépkocsit vásároljon, tudva azt, hogy V. r. elítélt lényegében vagyontalan, munkahellyel és jövedelemmel nem rendelkezik. V.r. elítéltnak 50.000,- Ft-ot ígértek a közreműködésért.

A VI. r. vádlott egy valótlan tartalmú, a **(1. sz. gazdasági társaság)** által kiállított munkáltatói igazolást is szerzett, miszerint **V.r. elítélt** a cégnél árubeszerzőként dolgozik, havi 135.200,- Ft jövedelemmel rendelkezik. Megegyezésük szerint - a gépkocsi megvétele és a kölcsönszerződés megkötése végett - 2005. november 30-án (Település megnevezése)-ra, a **(2. sz. gazdasági társaság)**-hoz utaztak. A VI. r. vádlott útközben V. r. elítélttel gyakoroltatta azt, hogy a kereskedőnél mit kell mondani és valótlanul mit kell állítani.

A (2. sz. gazdasági társaság) közbejöttével V. r. elítélt - a VI. r. vádlottal megbeszélte 50.000,- Ft vagyoni haszon végett - a saját nevében kölcsönszerződést kötött a **(pénzintézet megnevezése)**-vel a 3.272.000,- Ft értékű Opel típusú tehergépkocsi

megvásárlására, amelyhez a (pénzintézet) 2.450.000,- Ft hitelt nyújtott. A kölcsönigényléshez az V. r. vádlott benyújtotta a VI. r. vádlottól kapott hamis munkáltatói igazolást.

A VI. r. vádlott valótlannul azt ígérte az V. r. elítéltnak, hogy fizetni fogja a havi törlesztő részleteket a tehergépkocsi után, valójában ez már a gépkocsi vásárlásakor sem állt szándékában. V. r. vádlott pedig tisztában volt azzal, hogy ő maga a részleteket nem tudja fizetni és számíttania kellett arra is, hogy e kötelezettségnek a VI. r. vádlott sem fog eleget tenni.

Az ily módon megszerzett gépkocsit a VI. r. vádlott használta, majd kb. 1 hónap múlva jogosulatlanul a (pénzintézet) tudta és beleegyezése nélkül ismeretlen személynek adta el.

E cselekménnyel a VI. r. vádlott és az V. r. elítélt a **(pénzintézet megnevezése)**-nek 2.450.000,- Ft kárt okozott, amely az eljárás során nem térült meg. A VI. r. vádlott a büntetőeljárás során felajánlotta a hiteltörlesztést a **(pénzintézet megnevezése)**-nek, amelyet az nem fogadott el, ezért a VI. r. vádlott 2008 szeptemberétől e célra havonta különböző összegeket ügyvédi letétbe helyezett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a VI. r. vádlott és védője elsődlegesen a VI. r. vádlott cselekményének felbujtóként elkövetett hitelsértés vétségekénti minősítése és vele szemben pénzbüntetés kiszabása, másodlagosan közérdekű munka főbüntetés és pénzmellékbüntetés kiszabása végett jelentettek be fellebbezést.

A Bács-Kiskun Megyei Főügyészség Bfel.B.5304/2008/1. szám alatti átiratában indítványozta, hogy a megyei bíróság a VI. r. vádlott bűnösségét további 1 rb. felbujtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében is állapítsa meg, és a büntetést halmazati büntetésként jelölje meg.

A VI. r. vádlott és védője a másodfokú eljárás során módosított tartalommal tartották fenn fellebbezésüket. Elsődlegesen azt indítványozták, hogy a megyei bíróság bizonyítékok hiányában mentse fel a VI. r. vádlottat az ellene csalás büntette miatt emelt vád alól, másodlagos indítványuk a vádlott cselekményének felbujtóként elkövetett hitelsértés vétségekénti minősítésére és pénzbüntetés kiszabására irányult.

A másodfokon eljáró Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2010. november 8. napján kihirdetett 2.Bf.6/2009/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a VI. r. vádlottra vonatkozó részét megváltoztatta, és a VI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki további 1 rb. felbujtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §) és a vádlottal szemben kiszabott büntetést halmazati büntetésként jelölte meg.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet tényállását kiegészítette a vádlott személyi körülményeit illetően - többek között - azzal, hogy a VI. r. vádlott a másodfokú eljárás idején a **(3. sz. gazdasági társaság)**-nál dolgozik ún. próbaidős szerződéssel, lakatos-hegesztői munkakörben. A Bács-Kiskun Megyei Bíróság ítéletével kiszabott szabadságvesztés próbaideje 2009. május 29. napján járt volna le.

A történeti tényállást azzal egészítette ki, hogy a VI. r. vádlott tudta, V. r. elítélt 4 kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik és az V. r. vádlott svájci frank alapú kölcsönszerződést kötött 2005. november 30. napján vételi jog engedélyezése mellett a **(pénzintézet megnevezése)**-vel. A hitelszerződés futamideje 84 hónap volt, havi törlesztő részlete 43.573,- Ft. A szerződést a (pénzintézet) 2006. február 23. napján felmondta, a hátralékok behajtásával a **(4. sz. gazdasági társaság)**-ot bízta meg.

A sértett 2.911.044,- Ft-ra terjesztett elő polgári jogi igényt. A másodfokú bíróság kiegészítette az elsőfokú ítélet tényállását a VI. r. vádlott által letétbe helyezett összegekkel.

A másodfokú bíróság az ily módon kiegészített tényállást megalapozottnak és a másodfokú felülbírálat során irányadónak tekintette. Mindenben egyetértve az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok értékelő tevékenysége körében kifejtett indokaival, az ügyben további bizonyítás felvételét nem tartotta szükségesnek.

Ezért elutasította a védelem által indítványozott 2. sz. és 3. sz. név, valamint V. r. elítélt tanúkenti kihallgatását arra vonatkozóan, hogy a VI. r. vádlott a tehergépkocsit annak kulcsaival és irataival együtt 2006. április 14. napján visszaadta az V. r. elítéltnak. Elutasította 4. sz. név és 5. sz. név tanúk kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt is, akik előtt - a védelem állítása szerint - az előbbi tény az V. r. elítélt írásban elismerte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint csak az eljárás elhúzódását eredményezné e tanúk kihallgatása, akikről egyébként az elhúzódó eljárás alatt sem az V. r. elítélt, sem a VI. r. vádlott nem tett említést. Az eltelt idő nyilvánvalóan elegendő alkalmat szolgáltatott e személyek számára vallomásaik összehangolására.

A másodfokú bíróság arra is rámutatott, hogy a védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok mérlegelését támadta, ami a másodfokú eljárásban megalapozott tényállás esetén nem vezethetett eredményre.

A másodfokú bíróság egyetértve a megyei főügyészség indítványával a VI. r. vádlott bűnösségét további 1 rb. felbujtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében is megállapította. Kifejtette, hogy ez nem sértette a vádhoz kötöttség elvét, hiszen a bűncselekmény törvényi tényállásának elemeit mind a vádirat, mind az elsőfokú ítélet

történeti tényállása tartalmazta. E szerint: a VI. r. vádlott révén jutott az V. r. elítélt egy hamis tartalmú munkáltatói igazoláshoz, amely szerint V. r. elítélt az 1. sz. gazdasági társaságnál áll alkalmazásban, havi 135.200,- Ft jövedelemmel. Az V. r. elítélt azonban soha nem dolgozott ennél a betéti társaságnál, a hamis munkáltatói igazolást - amelynek felhasználására a VI. r. vádlott bírta rá - a kölcsönigényléshez benyújtotta, vagyis felhasználta.

A megyei bíróság alaptalannak tartotta - a bizonyítékok mérlegelését támadó, felmentésre irányuló fellebbezés mellett - a vagyon elleni bűncselekmény minősítésének megváltoztatására irányuló fellebbezést is. E körben kifejtett álláspontja szerint a csalás törvényi tényállása megvalósult azáltal, hogy mind az V. r. elítélt, mind a VI. r. vádlott már a hitelszerződés megkötésekor tudatában voltak annak, hogy az V. r. elítélt a törlesztő részleteket nem fogja megfizetni. Az V. r. elítélt a VI. r. vádlott rábírására tévesztette meg jövedelmi viszonyait illetően a sértettet.

Ezzel szemben a védelem által indítványozott hitelsértés vétségét az követi el, akinek a hitelszerződés megkötésekor még nem áll szándékában a sértett megtévesztése, ekkor még eleget akar tenni a szerződésbe foglalt kötelezettségeinek, így a hitel törlesztésének. Csak a szerződés megkötése után lép a jogtalanság talajára azáltal, hogy a hitel fedezetét egészben vagy részben elvonja vagy a hitelezőnek a fedezetből való kielégítését más módon megghiúsítja.

Ezért a másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseket minden tekintetben alaptalannak tartotta, a főügyészségi indítvánnyal egyetértve a vádlott bűnösségét további 1 rb. felbujtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében állapította meg és az elsőfokú bíróság által kiszabott 1 év 2 hónap börtönbüntetést halmazati büntetésnek tekintve az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit a VI. r. vádlott tekintetében helybenhagyta.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság olyan cselekmény miatt is megállapította a vádlott bűnösségét, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett, a Be. 386. § (1) bekezdés b) pontja alapján megnyílt a harmadfokú eljárás törvényi lehetősége.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a VI. r. vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, amit a fellebbezési nyilvános ülésen nem indokoltak, de az nyilvánvalóan a bűnösség megállapítását sérelmezte.

A vádlott védője írásban részletesen indokolta a fellebbezést. Ebben elsődlegesen a VI. r. vádlott felmentését indítványozta valamennyi bűncselekmény vádjá alól, másodlagosan fellebbezése a vagyon elleni bűncselekmény minősítésének megváltoztatására, felbujtóként elkövetett hitelsértés vétségekénti minősítésére és a VI. r. vádlottal szemben közérdekű munka vagy pénzbüntetés kiszabására irányult.

Fellebbezésükhöz csatolták 6. sz. név (a VI. r. vádlott anyja) írásos nyilatkozatát arról, hogy ő kérte meg 50.000,- Ft ellenében **V.r. elítéltet** arra, hogy vásárolja meg saját nevére a tehergépkocsit. A fellebbezés szerint a hitelt folyósító pénzügyintézetet senki nem akarta tévedésbe ejteni, a törlesztő részleteket a VI. r. vádlott családja kívánta fizetni a beinduló új vállalkozásuk révén. Ezért a VI. r. vádlott cselekménye is legfeljebb felbujtóként elkövetett hitelsértés vétségeként minősül. A fellebbezés sérelmezte, hogy a VI. r. vádlott kivételével a többi vádlottra vonatkozóan az ügyész e szerint módosította a minősítést.

A fellebbezés szükség esetén (a csatolt okiratra figyelemmel) tárgyalás tartását is indítványozta.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.12/2011/1-II. számú átiratában a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A védő a harmadfokú nyilvános ülésen pontosította a fellebbezését és a VI. r. vádlott cselekményét bűnsegédként elkövetett hitelsértés vétségének indítványozta minősíteni (abban az esetben, ha a felmentésre irányuló fellebbezés eredményre nem vezetne). Lényegében megismételte korábbi fellebbezésében is előadottakat, vagyis azt, hogy a VI. r. nem eleve azzal a szándékkal vetette fel a kölcsönt az V. r. elítélttel, hogy annak törlesztő részleteit nem fogja fizetni. A károkozásra a VI. r. vádlott szándéka nem terjedt ki. A magánokirat-hamisítás vétsége körében arra hivatkozott, hogy a hamis munkáltatói igazolást nem a VI. r. vádlott szerezte be, és az ügylet tényleges lebonyolítója sem a VI. r. vádlott volt.

Az ügyész - fenntartva az átiratában írtakat - a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta arra figyelemmel, hogy a VI. r. vádlott is tisztában volt azzal, az V. r. elítélt anyagi helyzete miatt nem fogja a hitel részleteket törleszteni.

A vádlott tagadta a bűncselekmény elkövetését, arra hivatkozott, hogy a vádbeli időben nem volt munkája, a tehergépkocsival fuvarozási feladatokat látott volna el az anyja vállalkozásában mindaddig, amíg az anyja a gépjárművezetői engedélyt be nem szerzi.

Az ítélőtábla a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélte.

A bejelentett perorvoslatok folytán a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást a Be. 387. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően érdemben felülbírált. Megállapította, hogy az első és a másodfokú bíróság a büntetőeljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le.

Az első- és a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, azt a harmadfokú bíróság a Be. 393. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 361. § (2) bekezdés b) pontjára is - csak annyiban pontosította, hogy a vádlott munkáltatójának neve helyesen nem (munkáltató neve helytelenül), hanem (5. sz. gazdasági társaság neve). A vádlottat határozatlan időre szóló szerződéssel foglalkoztatják, havi kb. 140.000,- Ft-ot keres.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított, illetőleg a másodfokú bíróság által kiegészített és pontosított tényállás megalapozott és irányadó volt a harmadfokú felülbírálat során is.

A védő a VI. r. vádlott anyjának nyilatkozatára tekintettel szükség esetén tárgyalás tartását is indítványozta. A Be. 388. § (2) bekezdése alapján azonban a harmadfokú eljárásban nincs helye bizonyításnak. A Be. 388. § (1) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét meghozta, kivéve, ha ez a tényállás megalapozatlan.

Az előzőekben az ítéletábra azt állapította meg, hogy az ítéleti tényállás megalapozott.

A vádlott felmentésére, illetőleg a bűncselekmények eltérő minősítésére irányuló fellebbezések lényegében a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az eljáró bíróságok nem fogadták el a vádlott azon védekezését, mely szerint a hitel törlesztő részleteit a VI. r. vádlott anyja által majdan beindítandó vállalkozásából kívánták törleszteni. A vád tárgyává tett cselekmény minősítése szempontjából azonban ennek nincs jelentősége.

A vád tárgya a csalás büntette. A Btk. 318. § (1) bekezdése szerinti csalást az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt vagy tévedésben tart és ezzel kárt okoz. A konkrét ügyben a csalás elkövetője az V. r. vádlott volt, akinek eleve nem állt szándékában a hiteltörlesztés. Erre egyébként anyagi helyzete folytán objektíve sem volt meg a lehetősége. A bűncselekmény elkövetésére a VI. r. vádlott bírta rá 50.000,- Ft ellenében. A kölcsönszerződés megkötésekor a VI. r. vádlott is tisztában volt azzal, hogy az V. r. elítélt nem fogja a törlesztő részleteket fizetni.

A VI. r. vádlott volt tehát az, aki rábírta az V. r. vádlottat arra, hogy jogtalan haszonszerzés (azaz az ígért 50.000,- Ft megszerzése) végett a hitelintézetet tévedésbe ejtse. Ezáltal a VI. r. vádlott a felbujtója az V. r. elítélt által elkövetett csalásnak. A törvényi tényállás megvalósulása szempontjából a károkozásra elegendő, ha az elkövetőnek az eshetőleges szándéka terjed ki. Márpedig az V. r. elítéltnak már a kölcsön felvételekor sem állt szándékában a törlesztő részletek megfizetése. Az pedig rajta kívül álló körülmény, és arra ráhatással nem bírt, hogy a VI. r. vádlott fogja-e

fizetni a részleteket, így a kár bekövetkezésébe belenyugodott, e tekintetben legalább eshetőleges szándéka megállapítható. Így a csalás valamennyi törvényi tényállási eleme megvalósult, és a kár bekövetkeztével a cselekmény befejezetté vált.

Ezen cselekmény elkövetésére a VI. r. vádlott bírta rá az V. r. elítéltet, így az ő cselekményének részesi alakzatát (felbujtás) valósította meg. Erre figyelemmel a büntetőjogi megítélés szempontjából annak nincs jelentősége, hogy a VI. r. vádlottnak szándékában állt-e a törlesztő részletek megfizetése vagy sem.

A VI. r. vádlott ezirányú védekezésére figyelemmel csupán rámutat az ítéletábra, hogy a VI. r. vádlott arra hivatkozott, hogy a vállalkozás jövedelméből kívánták a törlesztő részleteket fizetni. Tényként állapítható meg, hogy a bűncselekmény elkövetésekor a vállalkozás beindításához szükséges legalapvetőbb feltétel, mégpedig annak engedélyezése hiányzott. Arra pedig végképp nem volt semmi garancia, hogy az esetlegesen beindítandó vállalkozás jövedelmez-e annyit, amiből a gépkocsi jelentős összegű törlesztő részleteit finanszírozni tudták volna.

Mindezek a tények viszont azt is bizonyítják, hogy a VI. r. vádlottnak sem állt szándékában helytállni a szerződésben vállalt kötelezettségekért, hiszen annak teljesítését egy jövőbeni bizonytalan, rajta kívülálló körülményre alapította. A VI. r. vádlott fizetési szándékát az is cáfolja, hogy 1 hónap elteltével a gépkocsit eladta.

A magánokirat-hamisítás vétsége tekintetében nincs jelentősége annak, hogy azt ki készítette és ki adta át az V. r. elítéltnak. Kétségtől bizonyított, hogy a VI. r. vádlott is tudta, hogy az V. r. elítélt soha nem dolgozott az 1. sz. gazdasági társaságnál, ezáltal a munkáltatói szerződés hamis tartalmú. A Btk. 276. §-a szerinti magánokirat-hamisítás elkövetési magatartása a hamis tartalmú magánokirat **felhasználása**. Ezt a hamis munkáltatói igazolást az V. r. elítélt a VI. r. vádlott rábírására nyújtotta be (azaz használta fel) a hiteligényléshez. Így mindkét bűncselekmény felbujtója a VI. r. vádlott volt.

Osztotta a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróságnak a hitelsértés vétsége körében kifejtett álláspontját is. A Btk. 330. §-a szerinti hitelsértés vétségét az követi el, aki a hitel fedezetét egészben vagy részben elvonja, vagy a hitelezőnek a fedezetből való kielégítését más módon megghiúsítja. A hitelben történő vásárlás lényege, hogy a vásárló az áru vételárát csak később, legtöbb esetben részletekben fizeti meg. Ilyen vásárlás esetén a megvásárolt árucikk a vételár teljes kiegyenlítéséig a hitel fedezetéül szolgál. Az elkövetési magatartás a hitel fedezetének elvonása (eltulajdonítása, zálogba adása) vagy a hitelezőnek a fedezetből való kielégítésének más módon történő megghiúsítása. Ezen ügyletek lényege azonban az, hogy a szerződés megkötésekor a hiteligénylőnek még szándékában áll a törlesztő részletek megfizetése és csak utóbb bekövetkező körülmény folytán hiúsul meg az. Amikor viszont a hitel

összegét eleve azzal a szándékkal szerzi meg, hogy azt nem kívánja törleszteni, úgy cselekménye nem hitelsértést, hanem csalást valósít meg.

Az előbb a harmadfokú bíróság már rámutatott arra, hogy a kölcsönigényléskor sem az V. r. elítéltek, sem pedig az V. r. elítéltet e bűncselekmény elkövetésére rábíró VI. r. vádlottnak eleve nem állt szándékában a törlesztő részletek fizetése, ezért magatartásuk nem minősülhet hitelsértés vétségének.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság helyesen következtetett a VI. r. vádlott bűnösségére mind a csalás bűntettében, mind a magánokirat-hamisítás vétségében, melyeket mint felbújtó követett el. Ez utóbbi bűncselekmény megállapításakor nem sértette meg a megyei bíróság a vádhoz kötöttség elvét, hiszen e bűncselekmény törvényi tényállási elemei már a vádiratban is szerepeltek, azokat az elsőfokú ítélet történeti tényállása is hangsúlyozottan tartalmazza (1/2007. BK vélemény A/I/3.).

A további bűncselekmény megállapítására figyelemmel a megyei bíróság a Btk. 85. § (1)-(3) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést helyesen halmazati büntetésnek tekintette.

Tévedett azonban, amikor a halmazatot további súlyosító körülményként értékelte. A Btk. 85. § (3) bekezdése ún. kerettágító rendelkezést tartalmaz, ezért két bűncselekmény esetében a bűnhalmazat a kétszeres értékelés tilalmára figyelemmel külön súlyosító körülményként nem értékelhető. Ezért ezt a harmadfokú bíróság mellőzte.

A halmazati szabályokra figyelemmel a VI. r. vádlottal szemben kiszabható szabadságvesztés 1-6 évig terjedhet. Az elsőfokú bíróság a törvényi minimumot alig meghaladó szabadságvesztést szabott ki. A súlyosító körülmények túlsúlyára és nyomatékára figyelemmel a szabadságvesztésnél enyhébb büntetési nem szóba sem kerülhet, a szabadságvesztés végrehajtásának a felfüggesztését pedig a Btk. 90. § a) pontja kizárja. Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama nem tekinthető eltúlzottnak, annak lényeges enyhítése sem indokolt.

Ezért az ítéletábra a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezéseket is alaptalanoknak tartotta.

A kifejtettekből következik, hogy a harmadfokú bíróság a fellebbezést minden irányban alaptalannak találta, ezért a másodfokú bíróság ítéletét, annak helyes indokaira figyelemmel a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

Szeged, 2011. május 12.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja, előadó

Dr.Katona Tibor sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bhar.II.26/2011/5. számú végzése és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2.Bf.6/2009/9. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2011. május 12.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke